

UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE

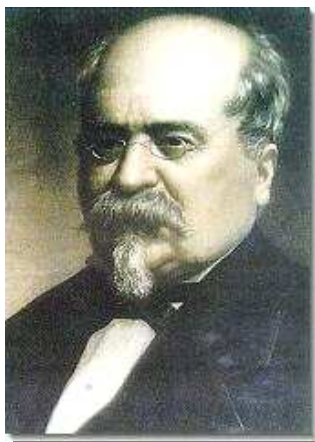
24 IANUARIE 1859

Radu MOȚOC

Unitatea etnică, economică, culturală a Țărilor Române și-a pus, în Evul Mediu, amprenta pe întreaga dezvoltare politică și militară ca o constantă a eforturilor pentru uni-re. Un puternic factor de unitate și coeziune a poporului român l-a constituit creștinismul, credința sa ortodoxă, care i-a permis să reziste în fața nenumăratelor tentative de asimilare. Cu cât pericolul era mai mare, cu atât tendința de unire devenea mai puternică.

Unirea din 1600 sub Mihai Viteazul a avut o semnificație europeană care a scos în prim-plan hotărârea popoarelor de a se dezvolta de sine stătător în cadrul granițelor lor naționale.

Mihail Kogălniceanu declara, în august 1848, în **Dorințele Partidei naționale în Moldova**, că unirea Moldovei cu Muntenia reprezintă: „cheia boltei, fără care s-ar prăbuși tot edificiul național”...”*Dorința cea mare generală, aceea hrănită de toate generațiile trecute este Unirea într-un singur stat, o unire care este firească, legitimă pentru că în Moldova și în Valahia suntem același popor, omogen, identic ca nici un altul, pentru că avem același început, același nume, aceeași lim-*

bă, aceeași religie, aceeași istorie, aceeași civilizație, aceleași instituții, legi și obiceiuri, aceleași temeri și speranțe, aceleași hotare de păzit, aceleași dureri în trecut, același viitor de asigurat și aceeași misie de împlinit”.

În 1853, fără nici o declarație de război, armatele țariste, ca de atâtea ori în decursul istoriei, trec Prutul și ocupă Moldova și Muntenia, declanșând „Războiul Crimeii”, pierdut în final de Rusia. Delegații marilor puteri participante la Congresul de la Paris din 1856 au discutat problema Unirii Principatelor și așa a apărut ideea unui plebiscit prin care să se consulte dorințele românilor. Tratatul de pace consemna: „*Se desființează protectoratul Rusiei; Principatele sunt scoase de sub tutela Turciei și puse sub garanția celor șapte Puteri; Sultanul va întocmi un firman electoral în baza căruia să se convoace în ambele țări adunări care să reprezinte interesele tuturor claselor; rezultatele vor fi trimise la Paris, unde, printr-o Convenție, se va stabili organizarea lor și vor fi comunicate românilor într-un hattișerif*”.

Scoaterea Țărilor Române de sub tutela otomană și țaristă reprezenta o posibilitate mai mare de afirmare pe plan internațional a năzuințelor spre Unire a poporului român. Lupta pentru Unire a intrat într-o fază nouă, antrenând activ largi pături sociale, care acționau energic pe plan local și internațional. Personalitățile cele mai active, care au pledat pentru ideea Unirii, au fost: **Mihail Kogălniceanu, Alexandru Ioan Cuza, Costache Negri, Vasile Alecsandri, C.A. Rosetti, Dimitrie**

Bolintineanu, Cezar Boliac etc. Cauza nobilă a Unirii Principatelor a fost susținută și de personalități științifice și culturale din străinătate, cum ar fi: **Jules Michelet, Edgar Quinet, J. Ubicini, Thibault, Lefevre**, etc.

Amploarea luptei pentru Unire a determinat uniuniști din Iași să constituie Societatea „Unirea”, iar la București se înființează „Comitetul Central al Unirii” în care se aflau patrioții români revoluționari de la 1848.

Convenția de la Paris din 7 august 1858 hotărâ ca Moldova și Muntenia să poarte numele de **Principatele Unite**. La **5 ianuarie 1859**, adunarea electivă de la Iași proclamă în unanimitate drept domn al Moldovei pe colonelul **Alexandru Ioan Cuza**. Sub presiunea maselor populare, adunată pe Dealul Mitropoliei din București în ziua de **24 ianuarie 1859**, adunarea electivă de la București proclamă drept domn al Munteniei tot pe Alexandru Ioan Cuza. Dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza în Moldova și Muntenia a reprezentat calea pașnică de rezolvare a impasului, soluție agreată de puterile garante. Ulterior, unificarea Italiei, Germaniei și a altor popoare s-a realizat prin forță. Unirea Principatelor s-a bucurat de un deosebit ecou în celelalte provincii românești aflate încă sub stăpânire străină.

Cei șapte ani de domnie a lui A.I.I. Cuza reprezintă una din cele mai fecunde perioade din istoria României, domnitorul inițiind un vast program de reforme care au schimbat structura societății române. Unificarea administrativă, organizarea instituțiilor moderne ale statului, înființarea Universităților din Iași (1860) și București (1864);

adoptarea *Codului modern* al lui Napoleon; proclamarea egalității înaintea legii și a impozitelor; organizarea comerțului, industriei, transportului, reforma agrară, secularizarea averilor mănăstirești sunt numai unele din realizările marelui domnitor. Toate înfăptuirile în politica internă și externă ale României, în anii domniei lui A.I.I. Cuza, pun în evidență marea personalitate politică a acestuia, spiritul său de dăruire pentru o țară liberă și independentă. După șapte ani de domnie, la 11 februarie 1866, are loc abdicarea domnului A.I.I. Cuza.

La 2 aprilie 1866, locotenența domnească, instituită după abdicare, organizează un plebiscit pentru alegerea ca domn al României a prințului Carol de Hohenzollern - Sigmaringen, proclamat la 10 mai, de către Adunarea Națională, domn al țării, sub numele de **Carol I.** În felul acesta, guvernul român și-a impus din nou voința în fața puterilor europene. Din acest moment, începe o altă luptă, de data asta, pentru independența națională.

